

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R.**, so sídlom v **B.**, zastúpeného JUDr. **P. P.**, advokátom so sídlom v **B.**, proti žalovanému **P. F.**, bývajúcemu v **R.**, zastúpenému JUDr. **M. S.**, advokátom so sídlom v **M.**, **o zaplatenie 6 061,20 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5 C 48/2011, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. marca 2013 sp. zn. 5 Co 100/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy dovolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia v sume 262,34 € do rúk alebo na účet JUDr. **P. P.** do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 12. decembra 2012 č. k. 5 C 48/2011-300 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6 061,20 € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 061,20 € od 24.9.2009 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne samostatným rozhodnutím po právoplatnosti vo veci samej.

Krajský súd v Žiline uznesením z 28. marca 2013 sp. zn. 5 Co 100/2013 odmietol ako oneskorene podané odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. V odôvodnení uviedol, že žalovaný prevzal prostredníctvom svojho právneho zástupcu predmetné prvostupňové rozhodnutie 24. januára 2013 a 15 dňová lehota na podanie odvolania proti tomuto uzneseniu mu uplynula 8. februára 2013. Keďže odvolanie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu osobne na Okresnom súde Martin 11. februára 2013, podal ho oneskorene.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu (vychádzajúc z obsahu) podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaný dovolanie, ktoré na výzvu súdu doplnil podaním z 13. novembra 2013. Prípustnosť dovolania odvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom videl právny zástupca žalovaného v tom, že odvolací súd nesprávne posúdil oneskorenosť podania odvolania a preto ho aj nesprávne odmietol. Uvedol, že na základe preverovania skutočností súvisiacich s doručením napadnutého rozsudku Okresného súdu Martin zistil, že napadnutý rozsudok mu bol ako právnenému zástupcovi žalovaného doručený 25.1.2013, čo si vyznačil na prvej strane v strede hore na súdom zaslanom origináli tohto rozsudku, ktorý mu bol doručený. Následným preverovaním v súdnom spise na okresnom súde a na pošte Martin 1, ktorá mu napadnutý rozsudok okresného súdu doručovala, zistil, že v súdnom spise sa nachádza poštová doručka s podpisom, ktorý sa podobá jeho podpisu, s dátumom prevzatia písomnosti 24.1.2013, ktorý je však podľa jeho evidencie doručenia napadnutého rozsudku nesprávny a nezodpovedá dňu skutočného doručenia napadnutého rozsudku. Poznamenal, že nemá evidenciu ani záznam a ani iný dôkaz o tom, že napadnutý rozsudok okresného súdu prevzal 24.1.2013, pretože návratka doručky mu neostala a na obálke v časti na ktorej bola návratka sa neotlačil (neprekopíroval) z návratky dátum prevzatia rozsudku a podpis. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu konštatoval, že právny zástupca žalovaného ničím relevantným nespochybnil závery odvolacieho súdu o dni doručenia rozsudku. Žiadal dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie žalovaného smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné (§ 239 ods. 1 a 2 O.s.p.). Prípustnosť jeho opravného prostriedku by prichádzala do úvahy len v prípade výskytu niektorej z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.

V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, f/ účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolaateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Dovolanie teda v zmysle týchto ustanovení nie je prípustné.

Dovolaateľ tvrdil, že odvolací súd mu včas podané odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa ako oneskorené odmietol, a odňatie možnosti pred súdom konať videl v tomto odmietajúcom rozhodnutí.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký z hľadiska procesného predpisu vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Judikatúra za prípad odňatia možnosti pred súdom konať označuje aj postup súdu, ktorý sa z určitého procesného dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie, alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (viď R 23/1994).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu touto vadou postihnuté nie je. Odvolací súd totiž odmietol odvolanie žalovaného v situácii, keď pre také rozhodnutie boli splnené podmienky.

Podľa § 204 ods. 1 O.s.p. odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu, ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Odvolanie ako riadny opravný prostriedok je určený (slúži) účastníkovi k tomu, aby ním napadol zásadne každé rozhodnutie súdu prvého stupňa (až na stanovené výnimky), ktoré považuje za nesprávne, a tak tu možno hovoriť o univerzálnom procesnom úkone, ktorým sa účastník môže brániť proti výsledku postupu a konania súdu prvého stupňa.

Podľa citovaného ustanovenia § 204 ods. 1 O.s.p. pre splnenie včasnosti podania odvolania je potrebné, aby odvolanie bolo podané v lehote stanovenej zákonom. Lehota na podanie odvolania je 15 dňová a jej plynutie sa počíta od doručenia rozhodnutia. Do lehoty na podanie odvolania sa nezapočítava deň, kedy došlo k doručeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa účastníkovi konania (§ 57 ods. 1 O.s.p.). Lehota na podanie odvolania je lehotou procesnou, čo znamená, že stačí, ak je odvolanie posledný deň odvolacej lehoty podané na súde alebo sa odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 57 ods. 3 O.s.p.).

V zmysle § 45 ods. 1 O.s.p. súd doručuje písomnosť sám alebo poštou. Písomnosť môže doručiť aj prostredníctvom súdneho exekútora, orgánu obce, alebo príslušného útvaru policajného zboru a v prípadoch ustanovených osobitným predpisom aj prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

Údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len „doručenka“) sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak (§ 45 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 49 ods. 1 O.s.p. ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi.

V preskúmvanej veci zo spisu vyplýva, že zásielka s rozsudkom Okresného súdu Martin z 12. decembra 2012 č. k. 5 C 48/2011-300 bola doručovaná splnomocnenému zástupcovi žalovaného do vlastných rúk. Advokát žalovaného JUDr. M. S. zásielku prevzal 24.1.2013, ktorú skutočnosť potvrdil na doručenke svojím podpisom (viď doručenka na č. 1. 307 spisu). Právny zástupca žalovaného nepopieral, že ide o jeho podpis, resp. že túto doručenku vôbec nepodpísal. Písomnosť bolo teda potrebné považovať za riadne doručenie 24.1.2013, ako to správne ustálil odvolací súd. Lehota na podanie odvolania začala žalovanému plynúť nasledujúci deň po doručení, t. j. 25. januára 2013 a uplynula 8. februára 2013, ktorý deň pripadol na piatok – bežný pracovný deň. Ak právny zástupca žalovaného podal odvolanie osobne na Okresnom súde Martin 11. februára 2013, podal ho oneskorene.

K námietke právneho zástupcu dovolateľa, že na základe preverovania skutočností súvisiacich s doručením napadnutého rozsudku Okresného súdu Martin zistil, že napadnutý rozsudok mu bol ako právnenému zástupcovi žalovaného doručený 25.1.2013, čo vyznačil na prvej strane v strede hore na súdom zaslanom origináli tohto rozsudku, ktorý mu bol doručený, dovolací súd poznamenáva, že toto tvrdenie je nepresvedčivé a vo svojich dôsledkoch nespôsobilé vyvrátiť správnosť údaju vyznačeného na doručenke, v zmysle ktorého k jej podpísaniu došlo práve 24.1.2013, čo vyplýva aj z dennej pečiatky dodacej pošty.

Pokiaľ odvolací súd odvolanie dovolateľa ako oneskorené odmietol, týmto svojím právnym rozhodnutím nemohol dovolateľovi odňať možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a nevyšli najavo ani iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania a tieto aj vyčíslil vo výške 524,68 € za dva úkony právnej služby, a to za dve písomné vyjadrenia k písomným podaniam žalovaného z 13.5.2013, 31.5.2013 a 13.11.2013 ako aj režijný paušál a DPH. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu účelne vynaložených trov dovolacieho konania (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení § 243b ods. 5 O.s.p.) spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 2. júla 2013 [§ 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tieto úkony právnej služby určil dovolací súd podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 210,81 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (7,81 €)] a daňou z pridanej hodnoty [§ 18 ods. 3 vyhlášky (43,72 €)] predstavuje spolu 262,34 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. mája 2015

JUDr. Viera Petříková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová